

ПЪРВА ГЛАВА

– Тя се върна.

Дом се беше привел над огромния блок шоколад, върху който работеше, но се изправи, хвърли недоволен поглед към своята *maitresse de salle** Гийомет, задето беше отгатнала, че този факт би го заинтересувал, и се промъкна до онова място зад стъклените стени, откъдето имаше най-добра видимост към търговската част на долния етаж. Той сви ръцете си в юмруци, за да не се изкуши да притисне изцапаните си с шоколад пръсти до стъклото и да остави отпечатъци като дете пред магазин за бонбони.

Тя седеше сама, както винаги, на една от малките маси. От една седмица идваше тук два пъти на ден. Веднъж сутрин, веднъж следобед. Сигурно беше туристка, която искаше да се наслади на колкото може повече ръчно направен френски шоколад за краткия си престой в Париж. Но дори той трябваше да признае за странно, че тя търсеше наслада единствено в неговия шоколад. Повечето туристи караха поред: отбиваха се при него сутрин, при Филип Лионе следобед, при Силвен Марки на другия ден. Туристите четяха пътеводители и посещаваха десетте най-добри шоколатиери в града; те не притежаваха информирания вкус, за да могат да преценят, че Силвен Марки беше отегчителен, а Доминик Ришар – единственият мъж, способен да развълнува женския език.

Тази жена явно не се вълнуваше лесно. Изглеждаше толкова затворена в себе си, толкова невъзможно тиха и сдържана. Тя имаше широка сочна уста, достойна да бъде възпята от някой поет, и очи с дълги мигли, чийто цвят не можеше да бъде отгатнат от такова разстояние. Косата ѝ винаги оставаше скрита под качулка или понякога под мод-

* Салонна управителка (фр.). – *Б. пр.*

на шапка или свободно завързан шал в стила на Одри Хепбърн. Върху изпитото ѝ лице се открояваха високи скули. Звезден прах от лунички покриваше лицето ѝ, толкова гъсти, че на места се сливаха.

Първия ден тя изглеждаше като скелет, само кожа и кости. Като модел, но беше прекалено дребничка и прекалено луничава, така че може би беше просто поредната градска анорексичка. Когато си поръча чаша с *chocolat chaud*, горещ шоколад, и шоколадов еклер, той очакваше да я види как се отправя към тоалетната малко след това, за да повърне, преди погълнатите калории да може да ѝ се отразят, и се подразни, защото ненавиждаше подобно отношение към неговия шоколад.

Но тя просто седеше там, с полузатворени очи, обвила нежно с ръце чашата. Жената остана дълго време – поглъщаше еклера и горещия шоколад бавно, малко по малко. И нито веднъж не посегна да извади бележник, списание или телефон, само седеше тихо и преглъщаше.

Когато тя си тръгна, Дом с учудване откри, че го обзе чувство на загуба. Той я проследи през прозорците – тя излезе на улицата и тръгна внимателно, сякаш се страхуваше, че тротоарът може да се надигне и да я ухапе.

Този следобед тя се върна, ръцете ѝ отново прегръщаха чаша с неговия *chocolat chaud*, но опита и парче от най-прочутата му шоколадова торта. Тя поглъщаше на бавни, малки хапки всичко наоколо.

Поглъщаше него. Всичко тук беше проявление на самия него. Грубият неизмазан камък на арките и трите стени. Тежките завеси от червено кадифе, които утоляваха неговия глад със своя пищен, страстен разкош. Бялата стена с релефен фриз от розови пъпки, необяснима приумица от негова страна, която се превръщаше в красив фон за тази жена. Блестящите строги и модерни стелажи. Плоските миниатюрни шоколадови плочки, тъмни, пищни и украсени с причудливи непонятни фигурки, изложени в метални рамки като произведения на изкуството; избраната колекция от сладкиши, неговата *gâteaux au chocolat**, неговите еклери, неговите тарталети; лаконичните колони от карамели.

* Шоколадова торта (фр.). – Б. *np.*

Дори хората на другите маси около нея бяха негови. Докато се намираха в неговия магазин, той беше техният владетел, макар че те си въобразяваха, че купуват частица от него.

На третия ден следобед, когато сервитьорът се качи на горния етаж с поръчката ѝ, Дом внезапно поклати глава.

– Дай ѝ това – той подаде на Тиери еклера с пълнеж от лимоново-мащерков крем и шоколад, който беше сътворил сутринта.

Дом видя как сервитьорът ѝ прошепна нещо, когато остави сладкиша на масата, видя как тя вдигна глава и се огледа наоколо. Но тя не знаеше, че трябва да погледне нагоре и може би нямаше представа как изглежда той, така че не би го познала дори да го зърне зад стъклото.

Когато жената си тръгна, Тиери му донесе касовата бележка, която тя беше оставила на масата. На гърба беше написала *Merci beaucoup* и се беше подписала с някаква нечетлива драскулка, вероятно инициал. Л? Ж? Д? Можеше да бъде всяка буква.

Внезапно го обзе страх, че това *мерси* означаваше *адио* и той нямаше да я види повече, че тя си заминаваше, събираше багажа си в пълни със сувенири куфари. Тя дори си тръгна с кутия с неговите шоколадови бонбони. За да похапва в самолета. Цяла нощ мисълта как щеше да опустее неговият салон без нея прогаряше дупка в душата му.

Но на другата сутрин тя се върна, седна тихо, сякаш присъствието ѝ тук беше продиктувано от душата ѝ.

Цялото му същество се съсредоточи: наблюдаваше спокойствието ѝ, очертаните кокалчета на китките ѝ. Струваше му се, че ако се доближи прекалено близо до нея, може да я счупи, толкова крехка беше. Защо изобщо стоеше тук и я гледаше? Тя трябваше да седи в шоколатерията на Силвен, на някое лъскаво местенце, не тук при него, където шоколадът беше толкова тъмен, че човек усещаше ръбовете му върху езика си.

На нея без съмнение ѝ трябваше принц, а не някой, който беше прекарал първите шест години от трудовата си биография, между дванайсетия и осемнайсетия си рожден ден, в страховита кланица, обезкостявайки огромни кървави късове месо. От тази работа ръцете му бяха станали толкова

грамадни и грозни, че душата му също бе погрозна. Той беше овладял тъмните потайности на живота си, но за нищо на света не би я допуснал там. Не му се мислеше какво би могло да се случи, ако някога вдигнеш резето на онази врата.

– Тя май си пада по теб, а? – каза Сели, неговата шоколатиерка с къса стърчаща коса, избухвайки шефа си в ъгъла, за да види по-добре какво се случва в салона. Дом я изгледа свиреп. Той не разбираше защо неговите служители упорито се отнасяха към него като към по-голям брат или може би дори като към разточителен баща. Той беше само няколко години по-възрастен от тях и не ставаше за нито една от тези роли. Никой друг майстор сладкар в града не допускаше такова отношение от страна на служителите си. Може би той притежаваше таланта да наема идиоти.

Може би трябваше да ги дресираща да треперят в унижен страх пред него или най-малкото да го уважават, вместо да ги обучава да създават шедьоври. Обаче на Дом му харесваше да всява страх само сред равни. При мисълта че някой по-слаб можеше да се страхува от него, стомахът му се преобръщаше.

– Сигурно е отседнала в някой хотел наблизо – каза той.

– Явно не яде нищо друго в Париж, като я гледам колко е слаба – Сели в никакъв случай не беше дебела, но беше малко по-закръглена от идеала за парижанка, затова осъждаше строго жените, които гладуваха в името на модата. – Тя е пристрастена към теб.

Дом вложи цялата си мъжественост, за да потисне изчервяването си. Не можеше да каже защо, но колкото и да беше странно, идеята, че луничавата двойничка на Одри Хепбърн е пристрастена към него, му харесваше.

– Нали не си я виждал да притичва до тоалетната, за да повръща? – усъмни се Сели.

– Не, никога. Харесва ѝ да съм вътре в нея.

Сели издаде странен гъргорещ звук и го погледна със светнали очи, а Дом си повтори наум онова, което беше казал току-що.

– Ти няма ли да се разкараш от моето място? Нямах ли си друга работа?

– Сигурно не по-малко от теб! – Сели се усмихна лукаво, но не помръдна.

Едва ли. Никой не работеше по-усърдно от собственика. Какво, по дяволите, правеха Силвен Марки и Филип Лионе с онези работници, които постоянно им се качваха на главата? Как беше допуснал това? Той беше най-едрият, най-грозният шоколатиер в света на парижкия шоколад, а ето какво трябваше да понася в своята собствена лаборатория.

Сели го погледна изпод вежди.

– Какво става с теб? Да не си болен? Защо не приложиш своята... – тя вдигна рамене и ги раздвижи нахакано, явно опитвайки се да наподобя мъжкарска агресивност. Беше много смешна. – Ние можем да те покроем за няколко часа.

Тя се опита да го обърне на шега, начина, по който Дом подхождаше към жените – неговата агресия можеше да накара всяка жена да стане и да зачезне заедно с него за няколко часа. Но в кафявите ѝ очи се спотайваше дълбоко неодобрение.

Дом стисна зъби. Неговият сексуален живот не беше *ничия* работа, въпреки неговата печална слава и, хм...

– Не. Върви и се залавяй за пралините, преди да съм те накарал да дойдеш утре в три сутринта, за да ги довършиш.

За негово учудване Сели се размърда. Тя направи три крачки, после се обърна.

– Нали не си правил секс с нея навремето? Да не би да си разбил сърцето ѝ и сега тя да се лута тук като призрак и да търси трошици от твоите сладости?

Доминик я прониза с убийствен поглед.

– Разбито сърце, призраци, трохи – какви фантазмагии си разказвате за мен в кухнята, *по дяволите*, когато не ви чувам? – той никога не правеше секс с жени, които имаха сърца. А дори да имаха, техните сърца не биеха за него.

– Нищо. Просто разсъждаваме над възможните резултати от твоите действия, шефе, но според мен сме близо до истината – Сели го възнагради с дяволитата си усмивка и се отдалечи на още няколко крачки. Естествено, неговата въздишка на облекчение беше преждевременна, защото тя се обърна за последния изстрел.

– Е, ако бяхме надарени с *творческо вдъхновение*, можехме да измислим този сценарий – тя махна с ръка на Дом, заклеймен в ъгъла между стъклото и камъка, погълнат от случващото се в неговия салон на долния етаж.

Той изви мускулестото си рамо под ъгъл, за да изключи лицето на Сели от полезрението си, и се съсредоточи върху масата на луничавата непозната.

По дяволите, тя си бе отишла.

Рак, помисли си той през нощта, пронизан от леден страх. Може би това обясняваше шапките, качулките и шаповете, които винаги скриваха косата ѝ. Може би това обясняваше призрачната ѝ слабост и способността ѝ да седи неподвижно цяла вечност и да попива живота му.

Той започна да приготвя чиниите с нейните поръчки лично – подреждаше сладкишите с естетическа прецизност, след което добавяше малки подаръци изненади: например миниатюрна кула от три от неговите квадратни *bonbons*, току-що излезли от залата за ганаширане, където тавите с бонбони лежаха върху метални решетки в очакване да ги отнесат в салона, за да попълнят витрините.

Той застава на тайното си местенце над салона, за да види нейната реакция. Тя не се усмихваше. Но захапваше бонбоните бавно, полека, изяждаше малкия четириъгълник на две, понякога дори на три хапки, сякаш искаше да се наслади на всеки един аспект от вкуса му. На неговата текстура върху езика си.

А когато привършваше с него – с *тях*, с шоколадовите бонбони, – тя винаги си тръгваше. Ставаше. Изтърсваше трохите от скута си, ако беше изяла някой от неговите прочути десерти от хилядолистно тесто с шоколадов пълнеж. Оставяше пари в брой, нито веднъж не плати с карта, така че той да научи името ѝ.

Дали той си въобразяваше, или костеливата ѝ фигура се беше смекчила, след като една седмица го беше поглъщала?

На шестия ден той разкри укритието си, напусна внезапно наблюдателния си пост, когато я видя да се изправя. Стъпките му бяха прекалено шумни, прекалено силни по

металната спираловидна стълба, която се спускаше в залата. Дом успя да стигне до средата, когато тя застана пред вратата. Тя не се обърна да види откъде идва шумът. Застана неподвижно, докато плъзгащите се стъклени врати се отвориха и раменете ѝ потрепнаха във въздишка. После излезе на улицата.

Гийомет и двамата сервитьори го изгледаха изпод вдигнати вежди. Той се обърна рязко и се върна в своята лаборатория.

На седмия ден едва се сдържа да не отвори магазина, въпреки че никога не отваряха в понеделник, защото – какво щеше да прави тя? Къде щеше да отиде без него?

Той устоя на глупавия си порив и прекара целия ден, бродейки безутешно из Париж, ту яхнал своя мотор, ту пешком, обиколи всички туристически забележителности, което беше абсурдно. Разбира се, човек трябваше да намери време да се наслади на красотата на своя град и да не го оставя изцяло на туристите, но вероятността да видиш някого в Лувъра, когато дори не си сигурен, че въпросният човек е там... беше близо до нулата. Съзерцаването на Нике от Самотраки*, която се извисяваше над тълпите в крилото „Ришельо“, изпълни Дом с вдъхновение, осени го с вкусове и текстури, погъделичка небцето му, докато той се опитваше да измисли рецепта за шоколад, който да нарече „Победа“.

Той харесваше Нике от Самотраки. Устременият, тържествуващ крилат мрамор би символизирил същността на душата му, ако той съумееше да я пречисти от нейния мрак и да я направи толкова красива.

След Лувъра Дом отиде дори до Айфеловата кула, която не беше посещавал от десетгодишен, когато ги бяха завели на екскурзия от училище. Изкачи първите два етажа пеш, все по-нагоре и по-нагоре, наслаждавайки се на очаквания протест на краката си, и разгледа ширналия се под него Париж. Неговият град. Навремето низвергнат от космополитния град, той беше завладял Париж и го беше нарекъл свой.

* Една от най-известните статуи в Лувъра, Крилатата победа, или Нике от Самотраки, е намерена през 1863 г. на остров Самотраки, раздробена на повече от 300 парчета. – Б. *пр.*